

Cauza C-676/22**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

2 noiembrie 2022

Instanța de trimitere:

Nejvyšší správní soud (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

26 octombrie 2022

Reclamantă:

B2 Energy s.r.o.

Intimat:

Odvolací finanční ředitelství

[...]

ORDONANȚĂ

Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă), în cauza introdusă de reclamant: **B2 Energy s.r.o.**, [...] împotriva părții adverse: **Odvolací finanční ředitelství** (Direcția Financiară de Apel, Republica Cehă) cu privire la o acțiune îndreptată împotriva deciziei părții adverse din 21 noiembrie 2019, sesizată cu un recurs formulat de reclamantă împotriva hotărârii Městský soud v Praze (Curtea Municipală din Praga, Republica Cehă) din 18 august 2021, în cauza numărul 14 AF 4/2020-48,

decide:

I. Se adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară:

Articolul 138 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, în lumina Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 9 decembrie 2021 în cauza C-154/20, Kemwater ProChemie, EU:C:2021:989, trebuie

interpretat în sensul că posibilitatea de a exercita dreptul de scutire de taxa pe valoarea adăugată (TVA) pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru al Uniunii Europene trebuie refuzată fără ca autoritatea fiscală să fie obligată să dovedească faptul că furnizorul de bunuri a participat la săvârșirea unei fraude la TVA, în cazul în care acesta nu a reușit să dovedească, că bunurile au fost livrate către un anumit destinatar dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene având calitatea de persoană impozabilă, astfel cum este indicată în documentele fiscale, deși, având în vedere situația de fapt și informațiile furnizate de persoana impozabilă, nu sunt disponibile informațiile necesare pentru a verifica dacă destinatarul real din alt stat membru al Uniunii Europene avea această calitate?

[...]

Motivare:

I. Obiectul litigiului

[1] Reclamanta este o societate comercială cehă. La 15 iulie 2015, autoritatea fiscală a inițiat un control fiscal la aceasta pentru perioada contabilă februarie, martie, aprilie și mai 2015. Pe baza acestui control, s-a ajuns la concluzia că reclamanta nu a dovedit că îndeplinește condițiile pentru a beneficia de scutirea de taxa pe valoarea adăugată (denumită în continuare și „TVA”) pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru al Uniunii Europene (denumită în continuare „UE”), stabilită pe baza documentelor fiscale în care figurează ca destinatari ai bunurilor entitățile OOV-Družstvo Malinovo, družstvo și societatea BICOTEC LIMITED (denumite în continuare și „destinatarii bunurilor”). Documentele prezentate se refereau la livrări de ulei de rapiță către un alt stat membru al UE. Reclamanta a pus la dispoziția autorității fiscale documentele fiscale referitoare la tranzacțiile efectuate, împreună cu anexe sub formă de comenzi, documente de livrare, scrisori de trăsură internațională, chitanțe de greutate, confirmări de evaluare a calității mărfurilor, precum și contracte-cadru de vânzare, un contract-cadru de expediție și extrase de cont bancar.

[2] Autoritatea fiscală nu a pus la îndoială efectuarea efectivă a transportului de bunuri către un alt stat membru. Cu toate acestea, Curtea a considerat că reclamanta nu și-a dovedit pretențiile, întrucât nu a dovedit că a transferat dreptul de a dispune de bunuri în calitate de proprietar către persoanele identificate în documentele prezentate ca fiind destinatarii bunurilor (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo și societatea BICOTEC LIMITED) și nici că bunurile au fost livrate unei persoane înregistrate în scopuri fiscale într-un alt stat membru. Astfel, nu a îndeplinit condițiile de exercitare a dreptului la scutire. Destinatarii bunurilor de la reclamantă nu au declarat achiziții de bunuri provenind din Republica Cehă și nici livrări intracomunitare de bunuri sub forma unor operațiuni triumphiulare și nici nu au achitat taxa pe achiziția de bunuri provenind dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene. Livrarea de bunuri nu ar fi fost confirmată nici în ceea ce privește societățile DRAGSTAL și WRATISLAVIA-BIO, care, potrivit

reclamantei, ar fi fost, în realitate, destinatarii finali ai acesteia. Deși unele dintre scrisorile de trăsură internaționale și bonurile de cântărire prezentate indicau WRATISLAVIA-BIO ca proprietar al mărfurilor, acestea au fost certificate de o altă entitate, și anume societatea Wratislavia-Biodiesel, cu semnătura și ștampila acesteia, astfel încât reclamantul nu a reușit să dovedească faptul că mărfurile au fost livrate către societatea WRATISLAVIA-BIO. Simplul fapt că clienții au plătit pentru uleiul de rapiță nu înseamnă că au dobândit dreptul de a dispune de bunuri în calitate de proprietari. Unele dintre scrisorile de trăsură internaționale care însoțeau facturile emise către destinatarii mărfurilor nu au fost recunoscute nici măcar de către destinatarii finali sau au fost recunoscute de entități complet diferite. De asemenea, transferul efectiv al bunurilor către destinatarii declarați în alt stat membru al UE nu a fost confirmat de martori.

[3] Prin urmare, autoritatea fiscală, în deciziile sale de stabilire a obligației fiscale din 6 octombrie 2017, a majorat taxa pe valoarea adăugată declarată, determinând-o în sarcina reclamantei pentru perioada contabilă februarie 2015 în sumă de 66 323 CZK, pentru martie 2015 în sumă de 68 490 CZK, pentru aprilie 2015 în sumă de 74 359 CZK și pentru mai 2015 în sumă de 8486 CZK.

[4] Intimatul a respins recursul împotriva acestor decizii de stabilire a obligației fiscale printr-o decizie din 21 noiembrie 2019. [...]. Reclamanta a contestat decizia intimatului în fața Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga, denumit în continuare „Tribunalul Municipal”). Tribunalul Municipal a respins calea de atac împotriva deciziei intimatului prin hotărârea din 18 august 2021, în cauza numărul 14 AF 4/2020-48. În opinia Tribunalului Municipal, chestiunea în litigiu nu era prezentarea de documente fiscale (completarea condițiilor de formă) și nici realizarea transportului mărfurilor către un alt stat membru, în timp ce administrația fiscală și partea adversă au contestat livrarea bunurilor către destinatarii declarați.

[5] Tribunalului Municipal deduce din jurisprudența Curții de Justiție, în special din Hotărârea din 27 septembrie 2007 în cauza C-409/04, Teleos plc și alții, EU:C:2007:548, că reclamanta nici măcar nu a dovedit nici măcar că mărfurile au fost livrate destinatarilor lor finali prin intermediul destinatarilor declarați. Într-adevăr, din documentele prezentate nu reieșea cine a ridicat bunurile în numele destinatarului sau către ce destinatar au fost livrate bunurile, lucru care nu a fost confirmat nici de martorii intervievați. Prin urmare, nu este clar cine avea dreptul de a dispune de bun (uleiul de rapiță) în calitate de proprietar. Tribunalul Municipal a subliniat că partea adversă nu a susținut că reclamanta s-a angajat în fraudă fiscală, ci că nu existau dovezi care să susțină declarațiile sale fiscale. Având în vedere situația de fapt din cauză, reclamanta nu a acționat cu bună credință în ceea ce privește transferul efectiv al dreptului de a dispune de uleiul de rapiță în calitate de proprietari către destinatarii declarați ai mărfurilor.

[6] Reclamanta (recurentă) a formulat recurs împotriva hotărârii Tribunalului Municipal, în care a ridicat problema dovedirii condițiilor de aplicare a dreptului de scutire de impozit pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru al UE. În

ceea ce privește aprecierea momentului la care s-a născut dreptul de a dispune de bun în calitate de proprietar, reclamanta susține, pe de o parte, că, chiar în lipsa confirmării livrărilor de bunuri către destinatarii declarați, aceasta îndeplinea cele trei condiții ale dreptului la scutirea de TVA pentru livrarea de bunuri în alt stat membru al Uniunii Europene. Astfel, identitatea destinatarului efectiv căruia i-a fost transferat dreptul de a dispune de bun în calitate de proprietar poate fi stabilită pe baza elementelor de probă prezentate. Acestea au dovedit în mod concludent primirea efectivă a bunurilor în orașul polonez – Wrocław de către destinatarii finali, care erau alte societăți decât cele declarate în documentele fiscale relevante.

II. Dispozițiile dreptului Uniunii și ale dreptului intern invocate

[7] Articolul 131 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată stabilește că scutirile se aplică fără să aducă atingere altor dispoziții comunitare și în conformitate cu condițiile pe care statele membre le stabilesc în scopul de a asigura aplicarea corectă și directă a acestor scutiri și de a preveni orice posibilă evaziune, fraudă sau abuz.

[8] Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE, statele membre scutesc livrarea de bunuri expediate sau transportate către o destinație aflată în afara teritoriului lor respectiv, dar în cadrul Comunității, de către vânzător sau persoana care achiziționează bunurile sau în numele acestora, pentru o altă persoană impozabilă sau pentru o persoană juridică neimpozabilă care acționează ca atare într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor.

[9] Însă aceeași directivă [spre deosebire, de exemplu, de procedura de exercitare a dreptului de deducere a TVA, a se vedea articolul 168 litera (a) și articolul 178 litera (a) din directivă] nu conține dispoziții specifice privind dovezile pe care contribuabilul trebuie să le furnizeze pentru a-și exercita dreptul la scutire.

[10] Potrivit articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE, persoană impozabilă înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective.

[11] Articolul 287 din Directiva 2006/112/CE prevede că statele membre care au aderat după 1 ianuarie 1978 pot scuti persoanele impozabile a căror cifră de afaceri anuală nu depășește echivalentul în monedă națională a următoarelor sume, la cursul de schimb din ziua aderării lor [...]. Pentru Republica Cehă, această cifră de afaceri, potrivit punctului 7 al articolului menționat, este de 35 000 EUR. Pentru celelalte state membre, excepțiile similare, cu diferite limite, au fost indicate la articolele 284–286 din Directiva 2006/112/CE.

[12] Ținând seama de posibilitatea prevăzută la articolul 287 din Directiva 2006/112/CE, dreptul ceh stabilește, la articolul 6 alineatul 1 din zákon č.

235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (Legea nr. 235/2004 privind taxa pe valoarea adăugată, denumită în continuare „Legea privind TVA”), că o persoană impozabilă este impozabilă în scopuri de TVA atunci când cifra sa de afaceri pentru cele douăsprezece luni calendaristice imediat anterioare depășește 1 000 000 CZK, cu excepția persoanelor care realizează numai operațiuni scutite fără drept de deducere.

[13] Condiția materială prealabilă pentru dreptul la scutire este livrarea de bunuri către un alt stat membru al UE. Dreptul la scutirea de impozit apare în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 64 din Legea privind TVA, în versiunea în vigoare la data faptelor din prezenta cauză. Principiul fundamental este acela că este scutită de taxă livrarea de bunuri efectuată într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă către o persoană înregistrată fiscal într-un alt stat membru, atunci când aceste bunuri sunt expediate sau transportate de pe teritoriul național de persoana impozabilă sau de un terț autorizat. Excepție face livrarea de bunuri către o persoană pentru care achiziția de bunuri în alt stat nu este impozabilă.

[14] În conformitate cu articolul 4 alineatul 1 litera e) din Legea privind TVA, o operațiune finalizată este o livrare de bunuri sau o prestare de servicii cu titlu oneros de către o persoană impozabilă care acționează în această calitate. În conformitate cu articolul 4 alineatul 1 litera f) din Legea privind TVA, persoană înregistrată în scopuri fiscale înseamnă o persoană căreia i s-a atribuit un număr de identificare fiscală în scopul taxei pe valoarea adăugată în contextul comerțului între statele membre.

[15] Articolul 13 alineatul 1 din Legea privind TVA definește o livrare de bunuri ca fiind transferul dreptului de a dispune de bunuri corporale în calitate de proprietar. În conformitate cu alineatul 2 din această dispoziție, o livrare de bunuri către un alt stat membru, în sensul prezentei legi, trebuie înțeleasă ca o livrare de bunuri care a fost efectiv expediată sau transportată în alt stat membru.

[16] Conform articolului 92 alineatul 3 din zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (Legea nr. 280/2009 privind Codul de procedură fiscală), persoana impozabilă va face dovada tuturor împrejurărilor pe care are obligația să le indice în declarația fiscală obișnuită, în declarația fiscală suplimentară și în alte documente.

III. Analiza întrebării preliminare adresate

[17] În cazul de față, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) s-a confruntat cu întrebarea dacă dreptul la scutirea de TVA pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru poate fi refuzat în cazul în care nu se cunoaște destinatarul real al bunurilor pentru care furnizorul dorește să își exercite dreptul la scutire.

[18] [...]

[19] În jurisprudența sa privind articolele 131 și 138 din Directiva 2006/112/CE, Curtea de Justiție a subliniat în mod repetat că, atunci când evaluează dreptul la scutirea de taxa pe valoarea adăugată sau cerințele pe care trebuie să le îndeplinească persoana impozabilă, autoritățile fiscale ale statelor membre ar trebui să aplice în orice caz principiile securității juridice, protecției așteptărilor legitime și proporționalității. În dreptul ceh, sarcina probei cu privire la îndeplinirea condițiilor materiale ale dreptului revine contribuabilului. Aceleași concluzii se desprind și din jurisprudența dominantă a Curții de Justiție. Jurisprudența Curții de Justiție modifică sarcina probei doar pentru a interzice autorităților fiscale și statelor membre să le ceară contribuabililor să îndeplinească condiții suplimentare care nu sunt în conformitate cu obiectivele recunoscute de Directiva 2006/112/CE. Pe de altă parte, în cazul unei acuzații de participare la o fraudă fiscală, sarcina probei este inversată, iar participarea la fraudă trebuie dovedită de către autoritatea fiscală.

[20] Deși directiva în sine nu conține dispoziții specifice privind dovezile pe care persoana impozabilă trebuie să le furnizeze pentru a-și exercita dreptul de scutire de taxa pe valoarea adăugată, Curtea de Justiție a statuat în cazuri specifice că, în scopul scutirii de taxa pe valoarea adăugată, importatorul trebuie să dovedească faptul că, în momentul exportului, bunurile în cauză erau destinate expedierii sau transportului către un alt stat membru și că, în cadrul unei livrări intracomunitare ulterioare, bunurile în cauză au făcut obiectul unei astfel de expedieri sau al unui astfel de transport, fără a fi necesar să se dovedească expedierea la adresa specifică a cumpărătorului. Aceste dovezi pot consta în documente referitoare la transportul dintr-un antrepozit fiscal din statul membru de export către un antrepozit fiscal din alt stat membru.

[21] În ceea ce privește dovedirea dreptului de deducere a TVA în temeiul articolelor 168 și 178 din Directiva 2006/112/CE, Curtea de Justiție, în recenta sa hotărâre din 9 decembrie 2021, pronunțată în cauza C-154/20, Kemwater ProChemie, EU:C:2021:989, a răspuns astfel la întrebarea adresată de completul largit al Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă): „Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate în amonte trebuie refuzată, fără ca administrația fiscală să trebuiască să demonstreze că persoana impozabilă a săvârșit o fraudă în materie de TVA sau că știa sau ar fi trebuit să știe că operațiunea invocată pentru a justifica dreptul de deducere era implicată într-o astfel de fraudă, atunci când, întrucât adevăratul furnizor al bunurilor sau al serviciilor în cauză nu a fost identificat, această persoană impozabilă nu face dovada că furnizorul respectiv avea calitatea de persoană impozabilă, dacă, ținând seama de împrejurările de fapt și de elementele furnizate de această persoană impozabilă, lipsesc datele necesare pentru a verifica dacă adevăratul furnizor avea calitatea menționată.”

[22] Astfel, Curtea de Justiție a confirmat faptul că deținerea de către furnizorul de bunuri sau de servicii a statutului de persoană impozabilă (în cazul Republicii

Cehe, o persoană impozabilă în scopuri de TVA) este una dintre condițiile materiale pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA. Cu toate acestea, a permis ca, în anumite condiții, să nu fie necesară identificarea exactă a furnizorului, în cazul în care din împrejurările de fapt se poate stabili cu certitudine că acesta are în mod necesar statutul de plătitor de TVA. Sarcina probei în acest sens revine persoanei care dorește să își exercite dreptul de deducere a TVA. Excepție face cazul în care autoritatea fiscală este cea care deține datele necesare pentru a verifica dacă a fost îndeplinită condiția de fond pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA.

[23] Prin urmare, în conformitate cu concluziile Curții de Justiție în hotărârea citată, nu este necesar să se dovedească în cadrul procedurii fiscale că operațiunea impozabilă a fost efectuată de un anumit furnizor cu statut de persoană impozabilă în scopuri de TVA. Prin urmare, se permite, de asemenea, posibilitatea ca, deși identitatea furnizorului nu a fost stabilită, condițiile materiale pentru dreptul de deducere a TVA să fie îndeplinite dacă autoritatea fiscală, ținând cont de fapte, dispune de datele necesare pentru a verifica dacă furnizorul real avea statutul de persoană impozabilă în scopuri de TVA.

[24] Faptele stabilite în prezenta cauză arată că reclamanta a transportat ulei de rapiță într-un alt stat membru fără a demonstra că l-a livrat destinatarilor declarați (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo și societatea BICOTEC LIMITED). Cu toate acestea, bunurile au fost livrate la adrese specifice situate într-un alt stat membru al UE, unde primirea lor a fost confirmată de alte entități. Pe scrisoarea de trăsură internațională nr. 1988977, livrarea mărfurilor, al căror destinatar declarat era entitatea OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, a fost confirmată prin ștampila și semnătura societății RPA. Pe scrisorile de trăsură internaționale relevante și pe bonurile de cântărire, livrarea mărfurilor al căror destinatar declarat era BICOTEC LIMITED a fost confirmată prin ștampila și semnătura entităților Skład Wrocław, ul. Swojczycka 32, 51-501 Wrocław (denumită, de asemenea, „Magazyn-Wrocław”) și Wratislavia-Biodiesel. Pe buletinele de cântărire prezentate, referitoare la unele dintre livrările în cauză, WRATISLAVIA-BIO a fost indicată ca proprietar al mărfurilor, iar ștampila și semnătura aparțineau Wratislavia-Biodiesel.

[25] De asemenea, trebuie subliniat că nu a făcut obiectul litigiului chestiunea transportului uleiului de rapiță din Republica Cehă în Polonia și descărcarea ulterioară a acestuia din cisternele transportatorului la alți destinatari, pe care reclamanta nu i-a identificat în declarațiile sale fiscale, fapt în urma căruia administrația fiscală nu i-a recunoscut dreptul la scutire de impozit numai pentru motivul că nu a demonstrat livrarea mărfurilor către destinatarii declarați. În plus, uleiul de rapiță a fost livrat la destinație în cantități care depășeau câteva zeci de tone, adică în valoare de câteva zeci de mii de euro. Prin urmare, este greu de imaginat că destinatarii efectivi ai bunurilor în cauză nu erau plătitori de TVA.

[26] Prin urmare, s-a pus întrebarea dacă concluziile formulate în hotărârea Kemwater ProChemie ar putea fi aplicate și în cazul de față și dacă, pentru a

demonstra că sunt îndeplinite condițiile de fond pentru exercitarea dreptului de scutire de TVA la livrarea de bunuri către un alt stat membru, o persoană impozabilă trebuie, de asemenea, să demonstreze că sunt îndeplinite condițiile de fond pentru exercitarea dreptului de scutire de TVA la livrarea de bunuri către un alt stat membru, că bunurile au fost preluate de un destinatar specific (declarat de acesta) cu statut de persoană impozabilă sau este suficient dacă din situația de fapt rezultă că bunurile au fost preluate într-un alt stat membru de către un alt destinatar real care avea (sau care reiese din situația de fapt că trebuie să fi avut) statut de persoană impozabilă.

[27] Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) cunoaște concluziile la care a ajuns Curtea de Justiție în Hotărârea din 17 octombrie 2019 în cauza C-653/18, Unitel sp. z o.o., EU:C:2019:876, potrivit căreia dreptul la scutire de TVA nu poate fi acordat dacă neidentificarea cumpărătorului real al bunurilor face imposibilă demonstrarea faptului că operațiunea în cauză constituie o livrare de bunuri în afara teritoriului Uniunii Europene. Hotărârea citată se referă, în primul rând, la o situație distinctă care implică o livrare de bunuri în afara UE și, în al doilea rând, nu răspunde la întrebarea dacă aceasta se aplică și în cazul în care faptele cauzei arată în mod convingător că, deși bunurile nu au fost primite de destinatarul declarat în documentele fiscale, acestea au fost primite la destinație de un alt destinatar real care avea (sau trebuia să fi avut) statutul de persoană impozabilă. Cu alte cuvinte, chestiunea în discuție este dacă se poate adopta o abordare într-un astfel de caz care să fie în concordanță cu o anumită schimbare în jurisprudența anterioară a Curții de Justiție, așa cum a fost exprimată în hotărârea Kemwater ProChemie. Potrivit Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă), problema scutirii fiscale a unui bun livrat în alt stat membru poate, într-o anumită măsură, să fie asimilată cu cea a dreptului de deducere a taxei achitate în amonte, din moment ce, în ambele cazuri, premisa materială esențială este contractantul din operațiunea în cauză care are calitatea de persoană impozabilă (în cazul unui drept de deducere, este vorba despre furnizorul operațiunii impozabile în cauză, în cazul scutirii de taxă a livrării de bunuri în alt stat membru, este vorba despre destinatarul bunurilor din acest alt stat membru).

[28] Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) a indicat că jurisprudența rezultată din Hotărârea Kemwater ProChemie ar trebui să se aplice, de asemenea, atunci când se evaluează dreptul la scutire de impozit pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru, în hotărârea sa din 4 februarie 2022, în cauza nr. 4 Afs 115/2021-45, în care a statuat că, atunci când se evaluează dreptul unei persoane impozabile la o scutire de TVA pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru al UE, persoana impozabilă nu poate fi privată de acest drept dacă faptele cauzei arată că a livrat efectiv bunuri către un alt stat membru al UE, deși nu a demonstrat că le-a livrat destinatarilor declarați. În opinia [...] [instanței de trimitere], ar fi contrar principiului neutralității fiscale să se refuze unei persoane impozabile dreptul de a beneficia de o scutire de TVA pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru atunci când aceasta a demonstrat că a livrat bunurile în cauză unui alt destinatar real. Cu toate acestea, într-o astfel de situație, este necesar să se verifice dacă din situația de fapt din cauză și din informațiile de care

dispune autoritatea fiscală sau care au fost furnizate de persoana impozabilă reiese că destinatarii efectivi ai bunurilor persoanei impozabile aveau statutul de persoane impozabile în scopuri de TVA.

[29] Pe de altă parte, în hotărârea sa din 25 mai 2022, cu numărul 10 Afs 374/2020-59, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) a statuat că jurisprudența Curții de Justiție rezultată din Hotărârea Kemwater ProChemie nu se aplică în cazul exercitării dreptului de scutire de TVA pentru livrarea de bunuri către un alt stat membru. În hotărârea citată, [Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă)] a declarat că, într-un astfel de caz, „rămâne valabil faptul că furnizorul este obligat să demonstreze că destinatarul său străin este o «persoană impozabilă acționând ca atare» (Hotărârea Curții de Justiție din 27 septembrie 2012 în cauza C-587/10, VSTRI). Această jurisprudență a Curții de Justiție este, de asemenea, confirmată de hotărârile actuale ale NSS (Curtea Administrativă Supremă) din 10 februarie 2022, cu numărul 9 Afs 274/2020-61, molton, și din 24 februarie 2022, cu numărul 1 Afs 238/2020-59, Steris, potrivit cărora furnizorul ceh este obligat să dovedească ce entitate străină a fost destinatarul real al bunurilor.”

[30] Complexitatea chestiunii juridice prezentate și necesitatea ca aceasta să fie soluționată de Curtea de Justiție este astfel evidențiată și de contradicția indicată în jurisprudența Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă).

[...]